Віталій Трач: «Я спокійний за своїх дітей»

[Ірина Гуменюк, студентка 4 курсу спеціальності «Менеджмент».]
#7-8 от 14.04.2017

: ( ) , .

– Коли я став приватним підприємцем, то зрозумів, що мені не вистачає знань для роботи, – згадує Віталій Іванович, старший із родини Трачів. – Тому, незважаючи на те, що був уже дорослим «жонатим дядьком», вирішив піти вчитися. У Політесі на той час саме з'явилася спеціальність «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності», а я якраз мав іноземних ділових партнерів. Мені пощастило, бо у групі знайшов своїх однодумців. Ми вчилися, обмінювалися досвідом, а одногрупники стали справжніми друзями. Шість років пролетіли непомітно. Не встиг я отримати диплом, як підросли мої діти. Кожен батько знає, як важко вирішити, куди піде вчитися твоя дитина, де їй буде добре, де вона отримає добрі знання. На щастя, у мене цієї проблеми не було, бо мої сини, за моїм прикладом, теж обрали Чернівецький факультет Харківського Політеху.

– Це було так незвично: я роблю уроки, а тато – курсову і контрольну роботи, – ділиться враженнями старший син Станіслав. – Для мене батько – приклад в усьому, тож коли тато порадив мені Політех, я довго не вагався. Тільки спеціальність обрав іншу – мені, як і більшості сучасних хлопців, більше подобаються комп'ютери, тому вирішив стати інженером-програмістом.

– У мене, як ви розумієте, альтернативи вже не було, – сміється молодший син Ростислав. – За прикладом батька влітку стану бакалавром з менеджменту. – Надалі планую закінчити ще й магістратуру. На факультеті я не лише отримую спеціальність, а ще й займаюся в спортивних секціях, веду святкові заходи, беру участь у художній самодіяльності. В нашій групі навчаються ще й іноземні студенти, мені цікаво з ними спілкуватися, я більше знаю про життя в інших країнах.

– Поки мої діти навчаються на факультеті, я за них спокійний, – підсумовує Віталій Іванович. – Я можу в будь-який момент прийти, поспілкуватися з викладачами, дізнатися, як навчаються і поводяться мої сини. Погодьтеся, це важливо, мати зворотний зв'язок з кураторами і знати, чим займається дитина. Приємно, що за виховання моїх дітей я отримую

самі лише подяки.
– Чого ми бажаємо факультету? Щоби тут навчалися ще й наші внуки і правнуки! – не роздумуючи відповідають усі Трачі. – А ще, щоб наша сімейна традиція – навчатися на Чернівецькому факультеті ХПІ стала традицією і для інших родин. Дякуємо факультету за наші путівки в життя!